

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOLKOVA, ANNA MARIA

Games / Anna Maria Volkova. - București : Midnight Books,
2026

ISBN 978-630-6546-45-9

821.111

Traducător: **Liliana Dănescu**

Redactor: **Ana Alexandrescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

GAMES

Copyright © 2026 by Anna Maria Volkova, Inc.

All rights reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ANNA MARIA VOLKOVA

GAMES

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2026

EFFECT DE LEVIER

— Îmbracă-te, spune Jackie, sprijinită de tocul uşii de la dormitor. Ieşim.

Lili aruncă o privire la ora afişată pe ecranul calculatorului.

Colega ei de apartament oftează exasperată când îi surprinde privirea.

— Hai, fii serioasă, e abia nouă. Nu te-am mai văzut de o grămadă de zile, fără tine nu are niciun farmec.

Lili se joacă nervoasă cu piercingul din nas, calculând câte ore de muncă productivă îi mai rămân în noaptea asta.

— Kerr vrea draftul ăsta cât mai repede.

O doare să refuze. Vrea să iasă, îşi doreşte cu disperare libertatea şi frenezia aceea familiară ale unei nopţi în oraş: vara în metropolă, asprimea mezcalului, fumul de ţigară plutind peste trotuarele aglomerate, râsetele împărtăşite cu prietenii, plăcerea de a lăsa responsabilităţile deoparte pentru câteva ore. Ar vrea să uite puţin de muncă, să lase deoparte telefonul pe care îl verifică obsesiv – încă niciun răspuns. Ar vrea să tragă aer adânc în piept şi să stingă focul mocrnit al ambiţiei şi al sentimentului de insuficienţă care o macină în timp ce scrie, încordarea acestui efort continuu. Dar e atât de aproape – o ultimă verificare serioasă a textului, şi gata: primul draft complet al tezei, pregătit pentru

îndrumătorul ei. Pentru o clipă, pământul ar deveni stabil sub picioarele ei.

Jackie nu renunță.

— Hai, insistă ea.

Încă mai are machiajul de la ședința foto de astăzi. Părul ei roșu aprins e proaspăt spălat, iar ea arată superb. Din spate, o aude pe prietena lor Amina vorbind la telefon, în timp ce tocurile ei lovesc ritmic podeaua bucătăriei lor minuscule din Williamsburg.

— Putem să ieșim, să bem ceva, să dansăm și să te aducem înapoi până la miezul nopții...

Lili pufnește, jucându-se cu telefonul.

— Când ai ajuns tu vreodată acasă înainte de miezul nopții?

— Uite cine vorbește...

— O oră, o imploră Amina, haide.

Are vopsea de ulei uscată pe mâini, un bordo ars, și Lili se întreabă la ce tablou lucrase azi.

— Doar o oră, te rog. Consideră asta o intervenție. Doamne, ne e dor de tine!

— Spune-i că sunt pe moarte, se aude o voce masculină îndepărtată, insistentă, din telefonul Aminei. Spune-i că sunt în fază terminală.

Lili își dă ochii peste cap. E James, unul dintre cei mai buni prieteni ai ei încă din facultate și iubitul Aminei.

— Jamie, tu vrei să ies în FiDi¹, răspunde ea, suficient de rare ca să o audă. E aproape iunie, o să colcăie de stagiați din finanțe.

— Mie-mi spui? Eu sunt blocat aici la birou toată noaptea, dădăcându-i. Ai auzit de analistul ăla de la Goldman care a murit

din cauza suprasolicitării? Așa o să sfârșesc și eu, dacă nu primesc măcar o oră de respiro, cu alcool și fete frumoase...

— Ai grijă ce spui, îl avertizează Amina.

— Nu ăsta e crezul tău socialist? o tachinează Jackie pe Lili. Să respingi dominația muncii asupra timpului liber?

Lili râde și clatină din cap.

— Mergeți, distrați-vă. Promit că vin și eu săptămâna viitoare.

Amina oftează.

— Bine, spune ea, sărutând-o rapid pe frunte. Dar o să beau pentru amândouă.

— Și dacă-mi întâlnesc viitorul soț în seara asta? întreabă Jackie. Dacă dau nas în nas cu el și tu nu ești acolo să vezi?

Lili își reține un zâmbet.

— Ți-o spun cu toată dragostea, mă îndoiesc profund.

Telefonul îi vibrează. Îl apucă imediat, dar este doar o notificare din grupul lor de prieteni. Inima i se strânge.

Din hol, o aude pe Jackie trăncănind în timp ce își ia cheile, iar Amina verifică tarifele la Uber.

Rozându-și o piele de la unghie, Lili deschide mesajul trimis dimineață părinților din familia ei de plasament.

(10.37) Bună, sper că sunteți bine! Dacă e în regulă, mă gândeam să vin acasă, în Marin, vreo săptămână sau două vara asta?

Nimic. Niciun răspuns.

Un val fierbinte de rușine îi urcă în gât. Le scrie foarte rar, se străduiește din răputeri să nu fie o povară.

Aruncă o privire prin cameră: teancuri de cărți, cu colțurile îndoite; micul ei troler în așteptarea unei posibile vizite acasă, pentru prima dată după ani de zile; ciorne ale tezei împrăștiate pe birou, căni de cafea rece; coșul de rufe pe jumătate plin, salopeta

¹ FiDi este o prescurtare pentru *Financial District*, cartier situat în sudul Manhattanului (n. tr.).

murdară de la tura de dimineață de la ferma urbană de lângă East River; plantele revărsate pe pervaz, resturi de bețișoare parfumate; bilețelul lipit în grabă pe calendar, care-i amintește să retragă bani din economii – asigurarea de viață tot mai mică rămasă de la părinții ei, bani drămuți cu grijă, de care nu vrea să se atingă. Îi trebuie pentru chirie, în condițiile în care propriile fonduri se vor epuiza înainte să își reia postul de asistent universitar, la toamnă.

Ușa apartamentului scârțâie când se deschide. Jackie râde la ceva spus de Amina.

Lili simte o durere bruscă și tăioasă: cât de ușor o uită părinții din familia ei de plasament, cât de repede trec prietenii peste absența ei.

Dacă tot nu are nimeni nevoie de ea, măcar să se simtă dorită în seara asta.

Lili închide laptopul.

— Așteptați! strigă ea. La naiba, vin și eu.

— NU, ZĂU, FILMUL MEU PREFERAT este *Lupul de pe Wall Street*, e o portretizare atât de brutală și necruțătoare – Scorsese chiar se uită direct în sufletul american, știi ce zic?

Strămbându-se, Lili își dă paharul peste cap.

Dacă trebuie să-și înceapă seara de vineri ascultând analiști din al doilea an de muncă explicându-i doct derivate și opțiuni de tranzacționare, are tot dreptul să-i jupoaie de niște cocktailuri obscen de scumpe și să considere asta justiție retributivă pentru criza creditelor ipotecare *subprime* și discriminarea financiară, în numele proletariatului.

Barul forfotește de fauna obișnuită. Vestea Patagonia personalizate cu logoul companiei, vodca soda, ceasuri Hublot mult prea strălucitoare și replici răsuflăte de genul: „Am o masă la Tao mai târziu, ar trebui să vii și tu.”

În timp ce Amina trăgea de timp cu Uber-ul în fața apartamentului, Lili apucase să se strecoare într-o rochie neagră, minusculă, din mătase lejeră, pe care o găsisese într-un secondhand

luna trecută, își ascunsese piercingul din nas și se încălțase în sandale cu toc, cu barete subțiri. „Nu poți purta bocancii ăia”, protestase Jackie. „O să-i sperii pe săracii băieți.”

Prietenele ei sunt undeva în mulțime. Venise la bar să-și mai ia o băutură și găsisese, cum era previzibil, bărbați mai mult decât dispuși să plătească pentru asta.

— ...e chiar o artă *shorting*-ul². Să știi cum să echilibrezi informațiile corecte cu efectul de levier potrivit, spune blondul din grupul de analiști adunați în jurul ei. Charlie? Christopher?

— Uau, spune Lili, încrețindu-și ușor nasul. Dar cum funcționează asta? Poți să mergi *long*³ pe o acțiune, nu?

Adaugă un chicotit pentru efect: fată prostuță, cap sec, nici urmă de masterat în economie. E atât de ușor, jenant de ușor să le mângâie orgoliile, să-și muște buza când ei îi explică un concept deosebit de complicat.

— De fapt, da. E puțin complicat, intervine unul mai înalt – John? Josh? În principiu, dacă împrumut mere de la tine care valorează un dolar bucata, apoi i le vând lui Matt...

În timp ce el îi explică acestea ca unui copil de grădiniță, aruncă o privire la ora de pe telefon. Încă puțin, până când James se întoarce la muncă. Apoi pot fugi de gașca asta de finanțiști, să se întâlnească cu restul prietenilor.

„Aș vrea să mi-o trag în seara asta”, își spune, scrutând barul.

Ar vrea să fie împinsă brutal în propriul corp și afară din mintea sa. Ar vrea să se zbată, țintuită, până când zumzetul neconținut al gândurilor îi este redus la tăcere: mesajul fără răspuns, teza neterminată, orizontul de după absolvirea de anul viitor, incertitudinea și instabilitatea care o inundă din nou. Vrea

2 Shorting (sau vânzarea în lipsă) este o strategie de investiții prin care un trader speculează pe scăderea prețului unui activ (n. tr.).

3 Long (sau poziție lungă) este opusul strategiei de shorting. Aceasta este cea mai comună formă de investiție și reprezintă cumpărarea unui activ cu speranța că valoarea acestuia va crește în viitor (n. tr.).

ca totul să se oprească pentru o clipă; vrea liniștea care îi lasă loc să respire. Dar știe că, cel mai probabil, va fi din nou dezamăgită de ce va găsi în seara asta.

Când tipul tace pentru o secundă, Lili își încrețește fruntea, într-o expresie studiată de nedumerire.

— Dar de unde știi că prețul acțiunilor o să scadă?

În spatele ei se aude un pufnet de râs sec. Se încruntă și se întoarce brusc.

— E vreo problemă? îl întreabă pe bărbatul aflat la bar, în spatele ei.

„La naiba. E... superb.”

Înalt, cu umeri lați și o siluetă suplă, cu păr negru și des și trăsături aristocratice: pomeți înalți și un nas elegant și drept. Maxilar puternic, barbă tunsă scurt și buze curbate într-un zâmbet abia schițat, ochi inteligenți, întunecați. Poartă un costum negru, fără cravată, și o cămașă cu guler scrobrit și cu primii nasturi descheiați.

— Schema cu „explică-mi *short selling*-ul” e cam expirată, nu crezi?

Accent britanic. Vorbește clar, elevat. Un ton cald, din care răzbat o asprime cizelată.

— Nu știi despre ce vorbești, replică Lili tăios.

Barul e ticsit, dar el face un gest spre barman — o sclipire de butoni — iar acesta apare imediat.

— Era foarte folosită pe vremea mea, dar mă bucur să văd că încă dă roade. Coniac, cu gheață, îi spune el barmanului.

— Bun, dacă ai terminat, spune ea, întorcându-se spre analiști și constatând că au dispărut.

Se strecuraseră în mulțime. Unul dintre ei aruncă o privire furișă — nu spre ea, ci spre bărbatul de lângă ea.

Lili se încruntă.

Un alt râs înfundat. Gheața din băutura lui lovește ușor pereții paharului. Sunetul îi încordează stomacul.

— Probabil e mai bine așa. Oricum, nu cred că voiai să pleci acasă cu cineva care locuiește într-un spațiu de birouri în Murray Hill. Lasă-mă să-ți iau o băutură.

— Una singură, spune ea, cu un avertisment forțat în voce, nesigură dacă îi este adresat lui sau sieși. O să încerci să-mi explici *shorting*-ul?

El zâmbește și dinții albi îi strălucesc în lumina difuză.

— Numai dacă mă rogi frumos.

NU ESTE UN SINGUR PAHAR.

Pentru că Aleksandr — așa îl cheamă — își coboară pentru o clipă vocea într-un registru mai grav. Sub rafinamentul de Oxbridge răzbat tonuri mai dure și mai pline, un timbru continental, estic, cu străluciri de icoane aurite.

Și totuși, nu pare nici scandalizat, nici stânjenit când ea începe să desființeze modul în care EBITDA le permite companiilor neviabile, finanțate prin capital de risc, să continue exploatarea clasei muncitoare. Totul în timp ce promit consiliilor de administrație exclusiv albe din Sand Hill Road perspectiva tot mai îndepărtată a unei creșteri pe termen lung.

Nu pare intimidat nici când tună și fulgeră despre felul în care fondurile private de investiții nu sunt decât niște pirați corporatiști glorificați, care canibalizează America mână în mână cu firmele de consultanță. Nici când despică ipocrizia dezgustătoare a fondurilor speculative care administrează pensiile profesorilor și pompierilor.

Dimpotrivă, zâmbește, cu o expresie care cochetează cu un surâs superior — și da, e ușor condescendent, dar ea presupune că este mai în vârstă, deși nu știe cu cât, poate cu zece ani, poate mai mult — și îi răspunde cu aceeași monedă. O tachinează legat de vehemența ei privind impactul negativ al investițiilor multinaționalelor în țările în curs de dezvoltare.

— Doamne, nu mai spunem „lumea a treia” în ziua de azi, îl corectează ea. Nu mai suntem în Războiul Rece. Cât ai, 40 de ani?

Apoi o întreabă dacă instabilitatea este, de fapt, inerentă modelului Harrod-Domar⁴.

— Normal că adori economia neoclasică, mormăie ea, probabil crezi și că piața se autoreglează.

Și în final vrea să afle de la ea dacă neoliberalizarea ajutorului extern poate fi într-adevăr învinovățită pentru crearea vidurilor de putere din Orientul Mijlociu.

Pe măsură ce alcoolul începe să-i inunde corpul, Lili scoate telefonul și îi cere data, ora și locul nașterii – 3 ianuarie 1977, ora 1.43 dimineața, Leningrad, canale înghețate, coji de mandarine în zăpadă, piețe goale, fulgi de zăpadă pe gene, personal redus la spital, zile libere de Anul Nou. Când îi face astrograma, el nu râde ironic și nici nu o întreabă: „Chiar crezi în prostiile astea?”

În schimb, se apleacă ușor, ascultând-o, în timp ce ea trece prin casele astrologice.

— Capricorn, da, asta se potrivește. Dar, Doamne, ascendent în Berbec, serios?

— Cum adică Berbec? Tocmai ai spus Capricorn.

— Toată lumea are mai multe semne, evident. Încearcă să ții pasul.

— Bine, ce urmează?

— Luna ta... Scorpion. Ah. Ghinion.

— Poftim?

— Adică, nici măcar nu am ajuns la celelalte case...

Apăsarea atenției lui e amețitoare. O ascultă concentrat, îi contrazice argumentele, ridicând o sprânceană când exagerează. E o anumită voluptate în felul în care nu o întrerupe niciodată.

4 Modelul Harrod-Domar este o teorie economică folosită pentru a justifica ajutoarele externe către țările în curs de dezvoltare pentru a acoperi deficitul de capital (n. tr.).

O dată sau de două ori, Lili îl surprinde uitându-se la gura ei, suficient de rapid, cât să poată trece neobservat. Și-ar dori ca el să zăbovească acolo. Barul e sufocat de lume, iar trupul ei e întors ușor spre el. Suficient de aproape încât să-i simtă parfumul, un amestec de nopți reci și ambră caldă, care se împletește cu arsura fină a alcoolului pe limbă, în timp ce privirea îi coboară pe gura lui, pe dinții albi, când el spune ceva despre neocolonialismul economic, și...

— Ai vrea să mergi acasă cu mine? o întreabă, iar vocea lui joasă despică vacarmul din jur.

Lili zâmbește înainte să se poată abține. Le trimite repede un mesaj prietenilor ei. Afară îi așteaptă o mașină neagră, cu motorul pornit.

În mașină nu o atinge, așa cum se aștepta. E puțin absurd. Până la urmă, merge la el, nu? E o noapte, sex fără complicații. L-ar putea chiar provoca să fie puțin brutal cu ea. În timp ce încearcă să-i urmărească ideile despre von Mises și limitarea intervențiilor guvernamentale, degetele i se încordează de nevoia reprimată de a-l atinge, de a se cățăra peste scaune și de a-l încăleca, imaginându-și asprimea bărbii lui sub palme.

Dar când șoferul oprește în Tribeca, după ce mașina alunecă lin pe o stradă întunecată și liniștită, e luată prin surprindere. Se încruntă, ridicând privirea spre clădire – fațadă din fontă, una dintre acele construcții vechi, splendide, foste fabrici sau depozite – și, pentru o clipă, e distrasă de la gândurile încețoșate despre sex. Nu s-ar fi așteptat ca un bărbat ca el să locuiască în *down-town*⁵; o intrare anonimă, ușor de confundat cu ușa de serviciu a unei galerii de artă de la parter; un hol îngust și întunecat, elegant în sobrietatea lui; un portar care arată mai degrabă a agent de securitate.

În lift – cinci etaje, el apasă pe trei – ea se sprijină de perețele opus, amețită de alcool și îndrăzneță.

5 Partea sudică a Manhattan-ului, cuprinde cartiere celebre predum Financial District (FiDi), Tribeca, SoHo, Greenwich Village, East Village și Lower East Side (n. tr.).

— Nu ai avut suficienți bani lichizi pentru penthouse? îl tachinează ea.

— Nu, restul clădirii e locuință socială.

Ea îl fixează cu privirea.

— Foarte amuzant.

El zâmbește.

— N-ai idee ce reduceri de taxe primesc.

Liftul se deschide cu un ding discret, care sună a bogăție.

— Aici stai?

— Da.

Lili pășește înăuntru și se întoarce încet, cuprinzând loftul dintr-o privire. Tavanele înalte, ferestrele uriașe, priveliștea străzilor înguste din Tribeca, cufundate în noapte. Un tablou imens domină unul dintre pereți: o pânză bej, brăzdată de tușe groase de culoare întunecată, linii concise traversate de roșu, portocaliu, alb și albastru. Un haos ordonat care aduce mai degrabă a graffiti, violent ca *Leda și lebăda* sau *Căderea lui Hyperion*, ale lui Twombly.

— Te surprinde? întreabă el.

— Puțin. Te vedeam mai degrabă genul 81st cu Fifth Avenue. Știi tu, alergări matinale în jurul lacului din Central Park, costume Brioni pe comandă, prânz la San Pietro...

— Foarte plastic.

— Taci, încercam să construiesc o imagine, spune ea, ridicând acuzator degetul spre el.

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Casă în Bridgehampton, copii la Dalton...

— Nu sunt căsătorit...

Lili nu-și explică de ce i se strânge stomacul când aude asta.

— Ai ceva de băut? întreabă ea.

Se întoarce, cuprinsă brusc de o stare de agitație, căutând un bar mobil – prea repede însă, își pierde echilibrul, iar covorul scump și podeaua din lemn restaurat năvălesc dintr-odată spre ea.

Două brațe o prind. O mână se oprește acolo unde gâtul îi întâlnește umărul.

— Nu mai ai nevoie de încă un pahar, draga mea.

Simte un fior pe șira spinării. Severă și calmă, vocea lui o mângâie, paradoxal de reconfortantă și de primejdioasă în același timp. O face să se lase spre el, iar strânsoarea din jurul gâtului se ajustează, degetul mare alunecându-i pe trahee.

Ochii lui Lili se măresc.

Aleksandr ridică o sprânceană.

— Nu? murmură el, cu răsuflarea pe buzele ei.

Ea se repede înainte și îl sărută atât de violent, încât se clatină.

Își smulge rochia de pe umeri, scăpând un oftat pe care nu-l recunoaște ca fiind al ei, când își amintește că nu poartă sutien. Degetele febrile îi desfac nasturii cămășii. Își abandonează pantofii pe undeva. Un pat prea mare, cearșafuri prea moi. Ungھیile ei zgâriindu-i scalpul, felul în care aproape mârâie, împingând-o pe saltea – lenjeria ei alunecând pe coapse, atârând de glezne, prea nerăbdătoare s-o dea jos – căldura gurii lui în scobitura gâtului, fierbinte și insistentă pe sâni ei – palma lui urcând pe interiorul coapsei. O atingere rece, conștientizarea faptului că poartă un inel chiar înainte să-și strecoare două degete în ea, tensiunea bruscă, ce ar trebui s-o doară, dar nu doare pentru că e udă, atât de udă – și nu cedează, ținând-o lipită de pat – ea se grăbește spre catarama curelei lui, simțindu-l tare prin pantaloni și...

Deodată, greutatea trupului lui dispare. Aerul rece năvălește între ei, destabilizând-o.

— În genunchi.

Repede, fără să se gândească prea mult – fără să ia în calcul un refuz – face ce-i spune. Abia apucă să se sprijine în mâini și